

Acabada la dinovena edició de la Universitat Catalana d'Estiu, i abans que el corrent de l'inici del curs no em comenci a desdibuixar els contorns precisos del record que en tinc ara, voldria esbossar les meves impressions en veu alta sobre el que ha estat i sobre el que hauria de seguir essent, i alhora desmentir-ne algunes visions malintencionades.

D'avançada, diré que l'UCE té, des del meu punt de vista, el seu gruix en dues facetes ben diverses però complementàries. D'una banda, hi ha els cursos regulars que diàriament i de nou a dotze omplen de contingut la qualificació d'universitari que té l'encontre. En aquest punt, no sembla que ningú en discuteixi —si més no, a Prada mateix i entre l'alumnat present— ni els temaris ni els nivells, sobretot pel fet que cada any se supera l'anterior, si en fem una apreciació global.

De l'altra, hi ha la vida no acadèmica, feta de relacions estrictament personals, de festa i espectacles, de debats, de cant i dansa, de passejades tranquil·les i de brogit nocturn. D'aquesta dimensió, que justifica la qualificació estiuenca de la Universitat, només és possible fer-ne una valoració personal i subjectiva: des del qui pot sentir nostàlgia per altres edicions «amb més gas», fins als qui troben excessiva l'animació nocturna, des del que ha trobat company o companya, fins al que l'ha perdut, tot hi és possible.

Mantenint ambdues cares de l'UCE, hi ha una direcció encomanada a un equip de persones d'una capacitat organitzativa i humana posada minut a minut a prova, i a hores d'ara, indiscutible i indiscutida. I també una infraestructura —el Liceu Renouvier— amb unes possibilitats ben limitades pel

Salvador Cardús i Ros *

Prada, excepcional i única

«A Prada, per uns dies, no és el poder qui ha de demanar tolerància als súbdits, ni el pluralisme ha de ser constitucional. Allà, el pluralisme és tal com es presenta, agradi o no, i el públic pot mostrar-se radical i dur, si ho vol». Són algunes de les conclusions que el sociòleg Salvador Cardús n'ha extret de l'edició d'enguany, al costat d'altres observacions ben agudes.

que fa a la confortabilitat, i amb uns serveis —com el de cuina— discrets i pobres, però —cal saber-ho— tan discrets i pobres com els de qualsevol universitat catalana normal.

Però el futur de l'UCE de Prada, dissortadament, no passa només per la seva «normalitat» festiva ni pel seu «gruix» acadèmic, sinó també per altres camins que no són completament a les seves mans o a les dels seus responsables.

Vegeu-ne un exemple. La «imatge pública», al marge del que jo anomenava el «gruix» de l'UCE, es crea a partir d'altres aspectes de la seva activitat. I aquesta imatge pública, sovint feta a distància, deformadora si no miop, és la que alhora determina, no només l'opinió dels qui no hi són, sinó

que enterboleix de retop la mateixa vida a l'UCE.

Des del meu punt de vista particular, aquesta imatge es forma, bàsicament, a partir de dos mecanismes: d'allò que és «notícia» i que com a tal és recollit o definit pels mitjans de comunicació, i dels comentaris dels qui, sent a l'UCE, escriuen a la premsa.

Pel que fa al primer procediment, no cal dir fins a quin punt les conferències, els homenatges o els debats polítics són l'origen, en exclusiva, de la «notícia». Si un polític passa noranta minuts a l'UCE, n'hi parla quinze, i respon dues preguntes compromeses, té quasi garantida mitja pàgina de diari. És per això que, de fet, els debats i les conferències es converteixen en

l'únic termòmetre públic de l'èxit o el fracàs d'una edició de l'UCE, de manera ben injusta. Per exemple, si enguany TV3 ha considerat que eren «poc notícia» els debats i les conferències previstos, l'UCE desapareix de TV3. I, efectivament, en aquesta edició no han vingut ni el president Pujol ni en Garaikoetxea... Ara bé, això, que deu ser ben raonable, televisivament parlant, té conseqüències per a l'UCE que també cal preveure.

Però, a més, hi ha els comentaris dels qui participen, més o menys, a la mateixa UCE, i que a partir de la pròpia experiència tendeixen a generalitzar atribuint a tothom punts de vista només particulars. A més, si volen agradar al públic pel que escriuen, poden veure's abocats al doble o al triple llenguatge.

És a dir, no és només el cas d'aquell que, amb paladar delicat, es cansa de «vuit dies de menjar malament», o que, pensant a no tornar a Prada, escriu: «n'hi ha molts que asseguren que mai més no hi tornaran». Parlo més aviat d'un altre cas en el qual em vull estendre per la seva gravetat. Es tracta del senyor Ignasi Riera, que, el dia 25, i ja sent fora de Prada, publicava al *Prada Diari* de la mateixa UCE un article que titulava «L'UCE i la subversió», on, en un to afalagador, definia l'UCE com «la possibilitat d'experimentar, d'inventar, d'improvisar, de cometre errors, de suggerir propostes, encara que no hagin estat prèviament sancionades pels legisladors o pels comissaris polítics de les «institucions», i això fet, segons l'autor, «des d'una passió bàsica: que ens sabem i sentim (...) una àrea nacionalitària possible, realitzable a la pràctica». I acaba amb una «nova proposta de subversió de la Prada

actual»: que fos «un camp d'experimentació».

Però el senyor Riera, amb bona o mala fortuna, el mateix dia 25 ens servia des del *Diari de Barcelona* un altre comentari ben diferent, de títol menys afalagador: «Colònies d'estiu (al Conflent)», on llegirem, des d'allà i desconcertats, que l'UCE «semblava, cada cop més, la reserva índia de l'independentisme radical, i una mena de colònies d'estiu per a joves independentistes». Però encara pitjor: en una al·lusió personal a un dels assistents a l'UCE per una intervenció dura en un debat, en el comentari el senyor Riera retreu que aquest estigui en nòmina a TV3, acusa de complicitat els dirigents de l'UCE i, per acabar-ho d'adobar, recorda als lectors del *Diari de Barcelona* que l'UCE «també» és pagada «en part» per l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona. I Què deia, el mateix dia, el

senyor Riera d'experimentar sense sancions prèvies dels comissaris polítics de les «institucions»? <Com pot il·lustrar allò que creu que és Prada, dedicant dues tercers parts del seu comentari a dos mínims incidents aïllats, l'un referit a una intervenció en un debat, l'altre a una única i localitzada cremada de banderes? encara, no ens parlava, en últim terme, de la possibilitat de cometre errors? (Per la forma i el contingut, sembla que al senyor Riera li agrada aquesta nova estratègia «política» de la delació. Ben segur que els comissaris polítics de les «institucions» que també paguen «en part», li ho sabran agrair).

Vet aquí, doncs, a quines influències es veu sotmesa l'opinió pública respecte a l'UCE, i de quina manera s'insinuen les formes de coerció des de l'exterior.

Seria lamentable que aquesta visió absolutament deformada de l'UCE fes

fortuna, tal com acostumen a fer-ne els acudits fàcils.

Efectivament, Prada no reproduceix exactament l'espectre polític electoral, com no el pot reproduir cap col·lectiu particular en cap camp. I, efectivament, Prada és un dels pocs llocs on encara es pot trobar el gust per la resistència i la reivindicació, el gust per la controvèrsia sense escatimar-hi duresa. Però no desbarrem: aquesta dimensió no omple tot l'espai i el temps de l'UCE. Ben al contrari, hi és present dosificadament.

Precisament, és molt possible que sigui aquest to reivindicatiu, no només de caire polític sinó social en general, allò que desplaçui a més d'un, que, instal·lats en una modernor còmoda, ja són ben lluny d'aquestes històries. Però alhora, aquest marc artificios, volgudament artificios, on els esquemes de referència polítics no són exactament els de sempre i la convivència

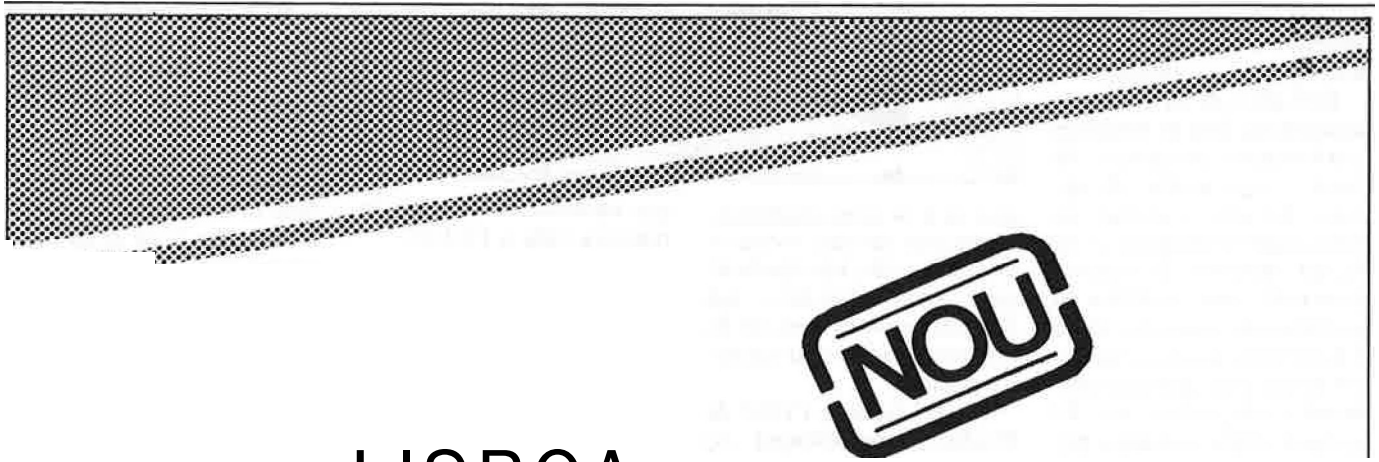
va més enllà de les rutines quotidianes, és precisament on millor és possible imaginar utopies de tota mena i amb tota mena de riscs.

Tant és que per alguns només es tracti d'uns dies d'ambigüitat controlada, i per a d'altres, l'ocasió d'explicar els seus projectes quasi impossibles, els uns amb un cripticisme inevitable, els altres amb una claredat que espanta.

A Prada, per uns dies, no és el poder qui ha de demanar tolerància als súbdits, ni el pluralisme ha de ser constitucional. Allà, el pluralisme és tal com es presenta, agradi o no, i el públic pot mostrar-se radical i dur, si així ho vol.

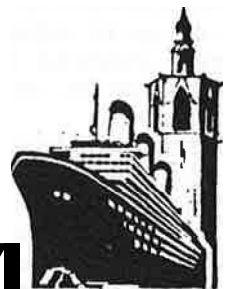
La Universitat Catalana d'Estiu, a més de la seva qualitat de continguts que l'enriqueixen i justifiquen, cal que pugui seguir oferint aquest marc de debat obert que la fa tan excepcional i única.

* Sociòleg.

HEM CANVIAT EL LISBOA
HO CELEBREM EL DIA 16 DE SETEMBRE
A PARTIR DE LES 11 DE LA NIT.
COMPTEM AMB LA TEUA PRESENCIA.

C/É LISBOA

**Cavallers 35
VALÈNCIA**